

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12CoCsp/5/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4120202660
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Zmeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4120202660.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Zmekovej a sudkýň JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobcu: Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, proti žalovanému: Z. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX K. T. XXX, o zaplatenie sumy 4.309,49 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 17Csp/15/2020-136 zo dňa 03.06.2021 takto

rozhodol:

Odvolaací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch III. a IV. z r u š u j e a vec v tejto časti vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom I. výrokom konanie v časti o zaplatenie sumy 596,34 eura zastavil, II. výrokom priznal žalovanému plnú náhradu voči zastavujúcej časti, III. výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3.713,45 eura spolu s 5% úrokom z omeškania ročne počnúc od 21.1.2020 až do zaplatenia a predmetnú sumu povolil žalovanému splácať formou pravidelných mesačných splátok vo výške 50 eur vždy do 15. dňa v mesiaci pod stratou výhody splátok počnúc od právoplatnosti rozsudku, IV. výrokom priznal náhrada trov konania žalobcovi v rozsahu 100 %, ktoré je povinný zaplatiť žalovaný, a V. výrokom vyslovil, že o výške náhrady trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím.

2. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že žalobca - pôvodne Všeobecná úverová banka, a.s. - sa žalobou doručenou dňa 26.2.2020 domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 4.309,49 eura s 5% úrokom z omeškania ročne od 21.1.2020 do zaplatenia ako aj náhrady trov konania, čo odôvodnil tým, že uzatvoril so žalovaným dňa 14.08.2013 zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty, na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanému kreditnú kartu, ku ktorej viedol účet. Žalobca poskytol žalovanému úver s dohodnutým úrokom 23,76 % a schváleným úverovým rámcom 2.400 eur, ktorý bol povinný platiť mesačne splátkou vo výške 80 eur. Žalovaný si však neplnil svoje povinnosti zo zmluvy, a to ani napriek viacerým výzvam zo strany žalobcu. Pred odstúpením od zmluvy vystavil žalobca ku dňu 10.1.2020 nový výpis z bankovej knihy s konečným stavom ku dňu 31.12.2019 so zostatkom na úhradu vo výške 4.309,49 eura. Za dôkaz označil zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., zo dňa 14.8.2013, výpis z kreditnej platobnej karty VÚB, a.s., a Obchodné podmienky. Dňa 06.04.2020 bol súdu doručený návrh spoločnosti Intrum Slovakia, s.r.o., a Všeobecnej úverovej banky, a.s., Bratislava, ktorým oznámil, že ku dňu 20.3.2020 došlo k postúpeniu pohľadávky, a navrhol pripustiť zmenu na strane žalobcu tak, že namiesto pôvodného žalobcu: VÚB, a.s., do konania vstúpi spoločnosť: Intrum Slovakia, s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Mýtna 48, Bratislava. Súd návrhu vyhovel uznesením č. k. 17Csp/15/2020-69 zo dňa 08.04.2020. Dňa 22.06.2020 súd vydal platobný rozkaz č.k. 17Csp/15/2020-72, voči ktorému žalovaný podal v zákonnej lehote odpor s vecným odôvodnením, a tak uznesením č. k. 17Csp/15/2020-85 zo dňa 09.07.2020 súd platobný rozkaz zrušil. Žalovaný v odpore namietal istinu s tým, že peňažný nárok uvedený v platobnom rozkaze čiastočne

uznal. Uviedol, že W. H. splácal od roku 2013 do 2017 a keďže zostal nezamestnaný, požiadal o odklad splátok, pričom 8 mesiacov splácal sumu 65 eur. Potom požiadal o výpis celkového dlhu a oznámenia lehoty na zaplatenie, na čo mu bolo odpovedané len telefonicky.

3. V odôvodnení rozsudku súd ďalej uviedol, že žalobca podaním doručeným dňa 12.02.2021 vzal žalobu v časti o zaplatenie sumy 596,34 eura (poplatky a sankčný úrok) s prislúchajúcim úrokom z omeškania späť a žiadal o zastavenie konania v tejto časti, čomu súd I. výrokom rozsudku vyhovel s odkazom na ustanovenie § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Zároveň rozhodol v pomere k tejto časti rozhodnutia aj o nároku na náhradu trov konania s prihliadnutím na zavinenie z procesného hľadiska u žalobcu, ktorý čiastočné späťvzatie žaloby nijako neodôvodnil. Preto súd žalovanému priznal plnú náhradu trov konania voči zastavujúcej časti.

4. Po vykonanom dokazovaní súd konštatoval, že žalovaný dňa 31.07.2013 vyplnil žiadosť o aktiváciu W. a táto jeho žiadosť bola dňa 14.08.2013 schválená. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie kreditnej karty, vedenie účtu a poskytnutie úveru s úverovým rámcem 2.400 eur s dohodnutým úrokom 23,76 % ročne a dohodnutou mesačnou splátkou 80 eur. Žalovaný začal čerpať od 01.04.2014 úverový rámec, ako vyplýva z predloženého výpisu z kartového účtu žalovaného v časti debetných transakcií, avšak následne si neplnil svoje povinnosti. Preto právny predchodca žalobcu listom zo dňa 04.03.2017 vyhlásil okamžitú splatnosť celého zostatku dlhu. Pre porušenie obchodných podmienok riadneho splácania úveru právny predchodca žalobcu odstúpil od zmluvy a pred odstúpením od zmluvy vystavil žalobcu ku dňu 10.01.2020 nový výpis z bankovej knihy s konečným stavom ku dňu 31.12.2019 obsahujúci súhrn debetných položiek, a to istiny, poplatkov, sankčného úroku a štandardného úroku so zostatkom na úhradu 4.309,49 eura. Žalovaná suma 4.309,49 eura pozostáva z istiny 1.805,98 eura, poplatkov 208,68 eura, štandardného úroku 1.907,47 eura a sankčného úroku 387,36 eura. Predmetná pohľadávka voči žalovanému bola na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky postúpená na žalobcu. Oznámenie o postúpení pohľadávky bolo žalovanému oznámené listom zo dňa 26.03.2020. Žalobca zobral žalobu späť v časti zaplatenia sumy 596,34 eura, čo je súčet poplatkov a sankčného úroku spolu s prislúchajúcim úrokom z omeškania.

5. Súd žalobe v zostávajúcej sume 3.713,45 eura s príslušenstvom vyhovel s odkazom na ustanovenie § 1 ods. 2, písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 52 ods. 1, 2, 6, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, 2 a § 708 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi žalovaným a spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a.s., bola uzatvorená spotrebiteľská zmluva o vydaní a používaní kreditnej karty, o vedení účtu a poskytnutí úveru v zmysle Obchodného zákonníka a zároveň aj v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Žaloba bola podaná dôvodne, pretože žalovanému bola poskytnutá kreditná karta s účtom, na ktorom bol úverový rámec 2.400 eur, ktorý žalovaný aj čerpal. Pre porušenie obchodných podmienok riadneho splácania úveru právny predchodca žalobcu odstúpil od zmluvy ku dňu 10.01.2020 a nový výpis z bankovej knihy s konečným stavom ku dňu 31.12.2019 so zostatkom na úhradu bol 4.309,49 eura. Predmetná pohľadávka voči žalovanému bola na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky postúpená na žalobcu platne a žalovanému to bolo oznámené listom zo dňa 26.03.2020. Žalovaná bola pôvodne suma 4.309,49 eura, ktorá pozostávala z istiny 1.805,98 eura, z poplatkov 208,68 eura, štandardného úroku 1.907,47 eura a sankčného úroku vo výške 387,36 eura. Pred začatím pojednávania zobral žalobca žalobu späť v časti zaplatenia sumy 596,34 eura s príslušenstvom ako poplatkov a sankčného úroku. Žalovaný nesplácal úver riadne a včas, čím porušil ustanovenia zmluvy ako aj vyššie citované zákonné ustanovenia a dostal sa do omeškania so splácaním úveru, preto právny predchodca žalobcu pristúpil k výpovedi zmluvy a k vyhláseniu predčasnej splatnosti dlžného zostatku. S ohľadom na to súd v zmysle citovaných zákonných ustanovení žalobe v časti, u ktorej nedošlo k späťvzatiu, vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 3.713,45 eura spolu s 5% úrokom z omeškania ročne počnúc od 21.1.2020 do zaplatenia s povolením mesačných splátok v sume 50 eur, ktorú je povinný platiť vždy do 15. dňa v mesiaci pod stratou výhody splátok počnúc od právoplatnosti rozsudku. Výška úroku z omeškania je v súlade s nariadením vlády č. 87/1995 Zb. zvýšená o 5 percentuálnych bodov, ako určuje CEB; počiatok omeškania je deň nasledujúci po dni splatnosti dokedy mal žalovaný nedoplatok uhradiť s poukazom na výpis z bankovej knihy a vyúčtovanie konečného stavu ku dňu s lehotou splatnosti do 20.01.2020.

6. O trovách konania v pomere k vyhovujúcej časti rozsudku súd rozhodol s odkazom na ustanovenie § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že ich náhradu priznal v tejto časti úspešnému žalobcovi, pričom podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý uviedol, že súd v rozpore so zákonom priznal žalobcovi premlčaný nárok. Súd nemá právo žalovaného spotrebiteľa zaväzovať na zaplatenie premlčaniu jeho nároku. Preto žiadal napadnutý rozsudok vo výrokoch 3 a 4 zrušiť. Žalobca navyše nie je ani aktívne vecne legitimovaný, pretože pohľadávka mu nebola zákone postúpená. Žalobca predložil ako právny titul svojho nároku žiadosť o aktiváciu W. zo dňa 14.08.2013, ktorá však nie je zmluvou, ako už judikovali mnohé slovenské súdy. Jemu ako spotrebiteľovi nebola poskytnutá žiadna zmluva o spotrebiteľskom úvere a žalobca ju nedoložil ani k žalobe. To má za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Keďže v žiadosti o aktiváciu W. zo dňa 14.08.2013 je uvedené, že celková čiastka na zaplatenie je 2.738,74 eura, nie je zrejmé, prečo ho súd zaviazal na zaplatenie sumy vo výške 3.713,25 eura, hoci on už na úver zaplatil celkovú sumu 2.400 eur, a to do vydania ďalšej žiadosti o aktiváciu I. H. č. XXXXXXXX zo dňa 27.05.2014 vo výške úverového rámca 2.400 eur. Podľa žalovaného je napadnutý rozsudok nezákonný, zmätočný a nepreskúmateľný, a to aj z dôvodu, že z neplatného právneho úkonu nevznikne platný právny úkon ani právo. Rozsudok je založený na nesprávnom právnom posúdení pri nesprávne zistenom skutkovom stave v bode 23. jeho odôvodnenia. Žalobca nepredložil riadnu spotrebiteľskú zmluvu v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda nie je zrejmé, aké porušenie a akých obchodných podmienok súd zistil, na základe čoho došlo k odstúpeniu od zmluvy veriteľom, ktorý nepostupoval v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Z toho dôvodu nemohlo ani dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky. Súd sa riadne nevyssporiadal s jeho námietkami, že úver platil a zaplatil, a ani neuviedol sumu, ktorú v skutočnosti zaplatil. Súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pokiaľ súd svoj rozsudok odôvodnil aj s odkazom na ustanovenie § 708 ods. 1 Obchodného zákonníka, tak toto bolo nesprávne, pretože s ním nebola uzatvorená zmluva o bežnom účte v zmysle tohto ustanovenia. Žiadosť o aktiváciu W. neuzatváral v banke, ale žiadosť mal prijať a potvrdiť Consumer Finance Holding, a.s., ktorý nebol bankou a nemal ani povolenie na uzatváranie bankových produktov.

8. Žalovaný v ďalšom texte odvolania uviedol, že používa dôvody odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. a),b),c),d),e),f),g),h) CSP. Namietal, že súd nevykonal výsluch strán, a preto nezistil skutkový stav potrebný pre spravodlivé rozhodnutie vo veci. Spotrebiteľskú zmluvu mal podrobiť súdnej kontrole v zmysle Smernice Rady 93/13/ EHS, ktorá upravuje ochranu spotrebiteľov. Vzhľadom na to mal prihliadať na absolútnu neplatnosť právneho úkonu z úradnej povinnosti. Navyše súd neoprel svoj rozsudok o príslušné ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa, zákona o spotrebiteľských úveroch, § 52, § 53, § 54 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka, Ústavy Slovenskej republiky a únieového práva. Hodnotenie dôkazov bolo vykonané bez akceptovateľného racionálneho základu v rozpore so skutkovým základom. Súd nedostatočne preskúmal podania, argumenty a dôkazy, ktoré boli doložené. Rozsudok tak nezodpovedá požiadavke uvedenej v § 220 ods. 2 a 3 CSP. V ďalšom texte odvolania žalovaný poukázal aj na niektoré ustanovenia Ústavy SR, rozhodnutí Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR s tým, že odôvodnenie rozsudku nijako nereflektuje predloženú argumentáciu, s ktorou sa súd ani nezaoberal. Navrhol napadnutý rozsudok vo výrokoch III. a IV. zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne žalobu zamietnuť.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Stotožnil sa so závermi súdu prvej inštancie a má za to, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by spochybňovali jeho nárok, ktorý je dôvodný a preukázaný. Čo sa týka námietky premlčania vnesenej žalovaným, žalobca zotrval na podanej žalobe v ním upravenom rozsahu. Poukázal na ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ sa pri premlčaní vychádza z ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, teda že premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa mohlo právo vykonať po prvý raz v spojení s ustanovením § 103 Občianskeho zákonníka, ak sa žalovaný dostal do omeškania so splátkou zročnou dňa 15.12.2016, na ktorej zaplatenie pod hrozbou zosplatnenia bol vyzvaný v predžalobnej upomienke zo dňa 05.02.2017, jeho právny predchodca ani nemohol pristúpiť k zosplatneniu a uplatniť právo v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti skôr ako po troch mesiacoch od danej splátky. Právo spojené s vyhlásením mimoriadnej splatnosti mohol veriteľ prvýkrát uplatniť najskôr dňom nasledujúcim po 15.03.2017, kedy uplynuli 3 mesiace od omeškania splátky, pre ktorej nezaplatenie

pristúpil k vyhláseniu okamžitej splatnosti úveru, a od toho dňa začala plynúť všeobecná premlčacia doba troch rokov. Je v rozpore so zákonom, aby premlčacia doba pre celý dlh začala plynúť splatnosťou neuhradenej splátky, to je aj pre splátky, ktoré ešte neboli splatné, lebo z predloženého prehľadu splátok a úhrad je zrejmé, že splátky predpísané pre zosplatenie sú posudzované v režime premlčania každej splátky osobitne. Žalobca podporne poukázal na právny názor vyjadrený v uznesení Krajského súdu Košiciach č. k. 11Co/153/2019-126 zhodne s právnym názorom vyjadreným v zjednocujúcom stanovisku občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Košiciach, podľa ktorého premlčacia doba predčasne zosplateného celého dlhu zo spotrebiteľskej zmluvy začína plynúť s ohľadom na ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka až uplynutím troch mesiacov od zročnosti splátky, ktorá vyvolala zosplatenie dlhu. Premlčacia doba zosplateného dlhu začala plynúť od 16.03.2017 a žaloba bola podaná na súd v rámci trojročnej premlčacej doby dňa 26.02.2020. Uplatnený nárok teda nie je premlčaný. Navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny v celom rozsahu potvrdiť.

10. Žalovaný v následnom vyjadrení uviedol, že od spoločnosti H. dostal kreditnú kartu vo výške 2.400 eur, čo splácal poctivo v rokoch 2014 až 2017. Z dôvodu nezamestnanosti požiadal o odklad splátok, no ďalšie predpísané splátky už nevládal splácať. Potom to bolo predané spoločnosti EOS, s ktorou sa dohodol na splátkach po 65 eur. To splácal 8 mesiacov a na ďalší jeho dopyt dostal odpoveď s vyššou čiastkou, než pred 8 mesiacmi, čo mali spôsobiť úroky. Preto prestal platiť a oni to predali spoločnosti Intrum, ktorá pýta ešte raz toľko. Je ochotný zaplatiť len sumu 2.400 eur mínus 500 eur, ktorú vyplatil spoločnosti EOS, a to v splátkach, lebo je dôchodca a má dôchodok len 458 eur, z čoho platí hypotéku, plyn, elektrinu a vodu a zostane mu len 72 eur.

11. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), po prejednaní veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) dospel k záveru, že nie sú dané podmienky ani na potvrdenie a ani na zmenu napadnutého rozsudku. Preto tento rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti a v súvisiacom výroku o trovách konania (výroky III., IV.) podľa § 389 ods. 1 písm. b) a § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Výroky týkajúce sa zastavenia časti konania a trov konania (výroky I. a II.) nadobudli v dôsledku absencie odvolania právoplatnosť.

12. Predmetom tohto konania po čiastočnom zastavení konania je suma 3.186,46 eura s príslušenstvom, ktorú si pôvodný žalobca - Všeobecná úverová banka, a.s. - uplatnil na základe toho, že dňa 14.08.2013 mali spolu so žalovaným uzavrieť zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty VÚB, a.s. (ďalej aj „banka“), že žalovaný úver čerpal, ale riadne ho nesplácal. Podľa údajov uvedených v žalobe bol žalobcovi na základe jeho žiadosti zo dňa 31.07.2013 poskytnutý úverový rámec 2.400 eur s úrokom 23,76 % ročne, pričom žalovaný sa mal zaviazat' platiť štandardnú mesačnú splátku vo výške 80 eur. Súd prvej inštancie posúdil tento právny vzťah ako vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a žalobe vyhovel čo do istiny aj príslušenstva. Vychádzal z toho, že nárok žalobcu ako postupníka, ktorý mal pohľadávku nadobudnúť postúpením od pôvodného veriteľa ako postupcu - VÚB, a.s. - je na základe doložených listinných dôkazov daný.

13. Podľa obsahu spisu banka listom zo dňa 26.03.2020 žalovanému oznámila, že spoločnosť Všeobecná úverová banka, a. s., pôvodne spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., (ďalej ako „postupca úvodzovky) ku dňu 20.03.2020 postúpila svoju pohľadávku zo zmluvy uzavretej dňa 02.04.2014 vo vzťahu k pohľadávke na: Intrum Slovakia, s.r.o., pričom od dátumu prevzatia tohto oznámenia je žalovaný povinný plniť všetky povinnosti podľa zmluvy výhradne postupníkovi a postupník je oprávnený uplatňovať si voči nemu všetky práva veriteľa zo zmluvy. Zostalo nevysvetlené, na základe čoho do predmetného vzťahu vstupovala aj spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s. Uznesením č.k. 17Csp/15/2020-69 zo dňa 08.04.2020 súd prvej inštancie rozhodol o pripustení vstupu do konania ako žalobcu Intrum Slovakia, s.r.o., na miesto doterajšieho žalobcu Všeobecná úverová banka, a. s., v zmysle § 80 ods. 1, 2, 3 CSP. Súd potom vydal vo veci platobný rozkaz dňa 22.06.2020, ktorým žalobe vyhovel, ale žalovaný podal proti nemu odpor s odôvodnením, v dôsledku čoho súd následne tento platobný rozkaz uznesením zo dňa 09.07.2020 zrušil. Žalovaný v odpore uviedol, že úver splácal do roku 2017, kedy zostal nezamestnaný, a potom žiadal o odklad splátok. Spoločnosť H. mu vyhovel tak, že budúci mesiac mal splácať dvojnásobnú splátku plus sankčné úroky, úroky z omeškania atď. Na to však už nemal peniaze, tak to predali vymáhačskej spoločnosti EOS, s ktorou sa dohodol na splátkach 65 eur mesačne, čo platil 8 mesiacov. Následnú jeho žiadosť o oznámenie výpisu, koľko je ešte dlžný

a dokedy to má splácať, ignorovali a telefonicky mu oznámili dlžnú čiastku, ktorá bola vyššia ako pred ôsmimi mesiacmi. Odôvodnili to tým, že sú to úroky a má platiť ďalej, čo on odmietol a dlh mu stále rástol. Poukázal na to, že je dôchodca, platí hypotéku, plyn, elektrinu, vodu a manželka mu je nezamestnaná.

14. Žalobca na to súdu oznámil, že banka vyzvala na zaplatenie listom zo dňa 05.02.2017 žalovaného, avšak zásielka sa vrátila 10.02.2017 s tým, že bola neprevzatá v odbernej lehote. Touto výzvou žalobca preukazoval splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky pod § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca oprel svoju žalobu o zmluvu, na základe ktorej bola vydaná kreditná karta, ktorá je formou revolvingového úveru, t.j. automaticky obnovovaného úveru čerpaného používaním tejto karty. Žalovaný vyplnením a podpísaním žiadosti podľa žalobcu súhlasil s opakovaným obnovením úverového limitu, keďže kreditnú kartu dlhodobo využíval v súlade s Obchodnými podmienkami pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydaných Všeobecnou úverovou bankou, a.s., v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. Ku dňu vystavenia výpisu z kartového účtu mal žalovaný schválený úverový rámec vo výške 2.400 eur so zmluvným úrokom vo výške 23,76 % ročne so štandardnou splátkou vo výške 80 eur mesačne. Žalovaný začal čerpať úverový rámec od 01.04.2014. Ďalej žalobca vo vyjadrení uviedol, že v súlade s čl. V bod 35 písm. a) Obchodných podmienok (OP) právny predchodca žalobcu listom zo dňa 04.03.2017 vyhlásil okamžitú splatnosť celého dlžného zostatku z dôvodu porušenia platobnej disciplíny žalovaného spočívajúcej v opakovanom neplatení povinných splátok v stanovenej výške. Predmetný revolvingový úver je upravený v paragrafe 3 ods. 6 zákona o spotrebiteľských úveroch. Žalovanému bol mesačne zasielaný výpis z kreditnej karty. V ďalšom texte vyjadrenia žalobca rozpisal čerpanie úveru v dobe od 01.04.2014 do 27.09.2016 ako aj platby žalovaného až do 24.03.2018. K tomuto vyjadreniu pripojil list Consumer Finance Holding, a.s., zo dňa 04.03.2017, adresovaný žalovanému s názvom „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“. Uvedená spoločnosť žalovaného žiadala, aby uhradil celkový dlh vo výške 2.739 eur na označený účet banky, a aby podpísal dohodu o uznaní dlhu a jeho splácaní, a to do 24.03.2017. Zásielka sa odosielateľovi vrátila s tým, že adresát je neznámy. Súd prvej inštancie rozhodol o žalobe na pojednávaní dňa 03.06.2021, na ktoré sa dostavil len žalovaný, pričom zástupca žalobcu sa písomne ospravedlnil.

15. Ako je vyššie uvedené, súd prvej inštancie svoj rozsudok vo veci samej odôvodnil s odkazom na ustanovenie § 1 ods. 2, písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1, 2, 6, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, 2 a § 708 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V odôvodnení rozsudku v podstate prijal skutkový stav, ktorý tvrdil žalobca v podanej žalobe a v následných jeho vyjadreniach, pričom žalobu považoval za opodstatnenú na podklade revolvingovej zmluvy, ktorej zákonnými náležitosťami sa príliš nezaoberal, a nezaoberal sa ani tým, či tzv. okamžitú splatnosť dlhu vyhlásil voči žalovanému subjekt, ktorý mal byť účastníkom uvedenej zmluvy. Predmetnú zmluvu súd hodnotil ako spotrebiteľskú, pretože bola uzavretá medzi dodávateľom a spotrebiteľom, a tak súd prvej inštancie mal mať na zreteli aj nižšie uvedené zákonné ustanovenia:

16. Podľa § 290 CSP spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

17. Podľa § 292 CSP súd pri prvom procesnom úkone vo vzťahu k spotrebiteľovi vhodným spôsobom spotrebiteľa poučí o: a) možnosti zastúpenia, b) jeho procesných právach a povinnostiach nielen v rozsahu všeobecnej poučovacej povinnosti, ale poučí ho aj o dôkazoch, ktoré je potrebné predložiť, o možnosti podať návrh na neodkladné opatrenie alebo zabezpečovacie opatrenie a o iných možnostiach potrebných na účelné uplatnenie alebo bránenie jeho práv.

18. Podľa § 295 CSP súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz.

19. Podľa § 296 CSP spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania a zákonnej koncentrácii konania sa nepoužijú.

20. Spotrebiteľské spory sú skupinou sporov s ochranou slabšej strany, teda sporov, v ktorých je súd povinný aplikovať odlišné procesné postupy od všeobecného sporového konania. Civilný sporový poriadok definuje spotrebiteľský spor ako spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo

spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou, pričom zákonodarca tu vychádza z hmotnoprávnej úpravy, ktorá podľa neho dostatočne pokrýva definičné znaky tejto skupiny sporov. Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva, a to bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Podľa uvedenej právnej úpravy súd môže v spotrebiteľských sporoch výnimočne vykonať aj tie dôkazy, ktoré strany nenavrholi, pričom súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. Takýto postup je odôvodnený zvýšenou mierou ingerencie súdu ako orgánu ochrany práva do spotrebiteľských právnych vzťahov. Súd sa teda nebude spoliehať v plnej miere na splnenie si dôkaznej povinnosti spotrebiteľa, ale môže prevziať dôkaznú iniciatívu sám. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela, ani ich nemohla predvídať, a ktoré vyšli najavo až po tom, ako mala povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Zákonná koncentrácia konania (§ 154 CSP) predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Z tohto dôvodu spotrebiteľ môže predložiť alebo označiť všetky skutočnosti a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej.

21. Odvolací súd považoval odvolanie žalovaného v podstate za dôvodné v tom smere, že napadnutý rozsudok nedáva odpoveď na všetky právne významné otázky, na ktoré mal súd reagovať v súvislosti s povahou spotrebiteľského sporu, a niektoré relevantné skutočnosti súd v rozsudku odôvodnil v rozpore s obsahom žalobcom doložených listín. V tomto prípade bol žalovaný v prvoinštančnom konaní vo vyjadreniach pomerne pasívny a tak aj sám súd mal s ohľadom na jeho postavenie ako slabšej strany sporu prevziať väčšiu iniciatívu pri posudzovaní splnenia všetkých náležitostí danej zmluvy, u ktorej mal zisťovať, či daná zmluva ako taká v zmysle § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka vôbec ako platný právny úkon skutočne vznikla. Nie je preskúmateľné, ako súd posudzoval skutočnosť, že žalovaný na tlačive predloženom veriteľom (bankou) požiadaval o aktiváciu W. a v nej sám ako žiadateľ uviedol svoje osobné údaje s výškou požadovaného úveru, splátok, úrokovej sadzby atď. (v spise na č. I. 29 - 30), pričom spôsob prijatia návrhu zmluvy zo strany veriteľa z obsahu doloženej listiny nie je zrejмый. Nie je zjavné, kto prijal žiadosť žalovaného o uzavretie zmluvy a kto ju schválil (v spise na č. I. 30). Podstatným pre rozhodnutie súdu však bolo posúdenie dodržanie zákonných podmienok súvisiacich s povinnosťami veriteľa pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu a postúpením pohľadávky, zakotvenými v ustanovení § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Nevyriešeným podľa názoru odvolacieho súdu zostalo posúdenie relevancie žalobcom doloženej listiny zo dňa 04.03.2017 (v spise na č. I. 100), ktoré zasielala spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., a ktorá týmto žalovaného vyzvala na okamžité zaplatenie celého dlhu na účet banky, hoci veriteľom táto spoločnosť nebola. Nie je zjavné, prečo toto oznámenie robila uvedená spoločnosť, a nie samotná banka ako veriteľ žalovaného. Navyše súd prvej inštancie operoval s pojmami „odstúpenie od zmluvy“ a „výpoveď zmluvy“, čo však z právneho hľadiska nijako neodôvodnil napriek tomu, že ide o dva rozdielne právne pojmy, ktoré nie sú v súlade s tvrdením žalobcu, že došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu.

22. Odvolací súd po prejednaní veci urobil záver, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je z uvedených hľadísk vecne správne odôvodnené čo do zisteného skutkového stavu vzhľadom na obsah spisu a žalobcom doložených listín, ktoré boli právne významné pre rozhodnutie vo veci samej. Ide najmä o to, že súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti realizoval veriteľ (banka), čo sa však nezakladá na pravde, keďže toto vyhlásenie urobila iná spoločnosť bez toho, aby to žalobca relevantne zdôvodnil. Okrem toho dané rozhodnutie nie je riadne odôvodnené v súvislosti s prijatým právnym záverom o uzavretí platnej zmluvy, o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu veriteľom zo zmluvy a o postúpení pohľadávky, a to ani čo do prijatia správneho právneho záveru na podklade skutkového stavu vyplývajúceho z vykonaného dokazovania v súvislosti s aktívnou legitímáciou terajšieho žalobcu. Žalovaný preto v odvolaní dôvodne namietal vážne pochybenia súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o žalobe, vrátane námietky aktívnej legitímácie žalobcu. Aktívnou vecnou legitímáciou sa vo všeobecnosti rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatňované právo (nárok) alebo procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma

vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta. Tým, že v tejto veci súd prvej inštancie rozhodol v prospech žalobcu, ktorému priznal uplatnené právo z úverovej zmluvy, rozhodol vychádzajúc zo záveru, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný na podanie predmetnej žaloby voči žalovanému, u ktorého naopak dospel k záveru, že je pasívne vecne legitimovaný. Žalobca svoju aktívnu legitimáciu opieral o právny úkon postúpenia pohľadávky pôvodným veriteľom, ktorým bola banka, pričom súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku nekonštatoval, či predtým relevantným spôsobom banka konala v súlade s ustanovením § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti dlhu realizoval voči žalovanému úplne iný subjekt.

23. Odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalovaného s ohľadom na obsah spisu konštatoval, že v prvoinštančnom konaní nedošlo ku skutočnému skúmaniu aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, ktorým je postupník Intrum Slovakia, s.r.o., t. j. nebanková spoločnosť, a teda nedošlo k správne posúdeniu a aj odôvodneniu záveru, že žalobca je nositeľom uplatneného práva voči žalovanému, ktorý má byť nositeľom zmluvnej povinnosti. Súd je vždy povinný rozsudok odôvodniť spôsobom zakotveným v § 220 CSP, čo je jedným z princípov riadneho a spravodlivého procesu vyplývajúcich z Listiny základných práv a slobôd ako aj z článku 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorý predstavuje súčasť práva na spravodlivý proces. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov a právnymi závermi. Stav, kedy rozsudok neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 CSP, vedie v konečnom dôsledku k tomu, že sa stáva nepreskúmateľným. Ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, musí ho odvolací súd zrušiť, pretože inak by zaťažil konanie vadou, ktorá môže mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Nedostatok odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia, prípadne jeho zmätočnosť a nejasnosť je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá zároveň aj dôvodnosť podaného odvolania.

24. S ohľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti podľa § 389 ods. 1 písm. b) a § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd nemohol inak, než konštatovať, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. Uvedené porušenie spočívalo o. i. v nedostatočnom preskúmaní aktívnej vecnej legitimácie žalobcu ako postupníka v zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení, a to najmä v nadväznosti na to, či došlo k platnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu veriteľom, ktorým bola banka. V ďalšom konaní súd prvej inštancie pre rozhodnutie o žalobe v zostávajúcej časti nanovo posúdi obsah právne významných listín, najmä zmluvy o úvere, výzvy na úhradu, oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu, zmluvy o postúpení pohľadávky, s ich obsahom sa právne vysporiada v zmysle vyššie uvedených úvah odvolacieho súdu a následne o žalobe znovu rozhodne. Ak prípadne žalobe opätovne vyhovie, zdôvodní posúdenie platnosti zmluvy o úvere, platnosti jednostranného právneho úkonu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu a aj to, či terajší žalobca ako postupník preukázal svoju aktívnu vecnú legitimáciu v celom rozsahu uplatnenej sumy. Ak dospeje k záveru, že aktívna vecná legitimácia u žalobcu nie je daná, žalobu bude musieť zamietnuť. Svoje rozhodnutie odôvodní podľa § 220 ods. 2 CSP tak, aby bolo presvedčivé a v prípadnom ďalšom odvolacom konaní aj preskúmateľné. V novom rozhodnutí rozhodne zároveň o trovách konania, vrátenie trov konania odvolacieho (§ 396 ods. 3 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).